

Οι πελάτες της Τρούμπας και τα μυστικά του κονσομασιόν

Του Στέφανου Μίληση από το Πειραιόγραμμα

Στην περιοχή της Τρούμπας από την προπολεμική ακόμη περίοδο, εκτός της υπερπροσφοράς για αγοραίο έρωτα, υπήρχε και ένας μεγάλος αριθμός από κέντρα, που θέλοντας να εκμεταλλευτούν τη μεγάλη σύναξη ανδρών σε μια περιορισμένη σχετικώς περιοχή, είχαν φροντίσει να λειτουργούν εκεί και μάλιστα να παρουσιάζουν και κάποιο θέαμα «καλλιτεχνικής» φύσεως το λεγόμενο αρχικώς Βαριετέ! Ήταν δεδομένο πως οι θαμώνες των συγκεκριμένων καταστημάτων ήθελαν να δουν όσο το δυνατόν περισσότερα. Να μην κουρασθούν, αλλά το κυριότερο, η διεύθυνση του καταστήματος να τους κρατήσει όσο το δυνατόν περισσότερο, καθώς το κέρδος ερχόταν από την κατανάλωση. Κι όταν πολλά μαγαζιά βρίσκονταν το ένα δίπλα στο άλλο ήταν πραγματικά δύσκολη υπόθεση να κρατήσεις τον θαμώνα στο ίδιο μέρος, όταν λίγο πιο κάτω υπήρχαν κι άλλες επιλογές. Οι καλές ημέρες ήταν όταν κατεύθανε στο λιμάνι του Πειραιά ο αμερικάνικος στόλος.

Κόσμος και κοσμάκης κάθε βράδυ είτε ήταν καθημερινή είτε αργία, όλων των ειδών και όλων των προελεύσεων. Ξένοι ναυτικοί, εγχώριοι, Αθηναίοι και επαρχιώτες, άνθρωποι λαϊκών τάξεων, αλλά και... αριστοκράτες ακόμη! Οι τελευταίοι ξεχώριζαν από το γεγονός πως συνδύαζαν το ποτό μετά γεύματος, καθώς τα νυχτερινά εκείνα κέντρα λειτουργούσαν μετά φαγητού! Κατά τα άλλα έφτασαν να συχνάζουν και κύριοι, υποδιοικητές τραπέζων, καθηγητές και όλοι εκείνοι που κατά τη διάρκεια της ημέρας απαιτούσαν από την κοινωνία την καλή συμπεριφορά και τον σεβασμό.

Στην Τρούμπα, αντίθετα με τα ήθη των σημερινών νυχτερινών κέντρων, οι πλούσιοι και σημαντικοί πελάτες κάθονταν πίσω - πίσω, ενώ οι προς «γδάρισμα» πελάτες μπροστά! Ιδιαίτερη μάλιστα προτίμηση στα τραπέζοκαθίσματα της πρώτης σειράς έδειχναν οι πελάτες από την επαρχία, καθώς ήταν εκείνοι που δεν γνώριζαν που ακριβώς βρίσκονταν! Αυτοί δέχονταν να πληρώσουν το ποτήρι αλκοόλ τρεις φορές ακριβότερα, προκειμένου να απολαύσουν εκ του πλησίον τις γραμμές και τις τολμηρές εμφανίσεις των χορευτριών, συνήθως αλλοδαπής προέλευσης. Ζούσαν και πλήρωναν με την ελπίδα της υπαρπαγής κάποιου εξωτικού μεζέ από τις γυναίκες που λικνίζονταν μπροστά στα μάτια τους! Μάλιστα κάποιοι από τους υπαλλήλους του μαγαζιού τους παρότρυναν λέγοντας πως η αλλοδαπή αρτίστα ήταν νεοαφικνούμενη από την Αργεντινή και επιθυμούσε σχέση με ορεσίβιο Έλληνα. Στο μεταξύ, οι καλοί πελάτες που κάθονταν στις πίσω σειρές, δέχονταν τις πραγματικές φροντίδες των γυναικών του καταστήματος, που μετά το πρόγραμμά τους κάθονταν στα δικά τους τραπέζια.

Όπως ήδη αναφέραμε, σκοπός ήταν το κέρδος εκ της κατανάλωσης. Συνεπώς κάποιες γυναίκες δούλευαν για τον σκοπό αυτό και έμειναν γνωστές ως γυναίκες της κονσομασιόν δηλαδή της κατανάλωσης. Προπολεμικά το κέρδος εκτός της κατανάλωσης προέρχονταν επιπλέον και από τους χορούς. Δηλαδή υπήρχαν και γυναίκες που πληρώνονταν με τον χορό στην πίστα. Γι' αυτό και στον τίτλο τους εκτός από τους όρους Καμπαρέ ή Βαριετέ υπήρχε και ο προσδιορισμός «Ντάνσιγκ»! Μεταπολεμικά το κέρδος περιορίστηκε μόνο στην κατανάλωση ποτών. Όταν το μαγαζί ήταν γεμάτο, τότε η διεύθυνση μπορούσε να επιτρέψει και σε γυναίκες που ήταν εκτός να κάνουν ακριβώς την ίδια εργασία με εκείνες που ήταν μόνιμες. Αυτές οι δεύτερες ονομάζονταν «αδέσποτες» και επιδίδονταν με φανατισμό στην άγρα φιάλης αλκοόλ και των ποσοστών που στο

ΝΤΑΝΣΙΓΚ ΒΑΡΙΕΤΕ ΚΑΜΠΑΡΕ
ΑΙΓΕΩΣ 6 ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
Το μόον Τουριστικό και Αριστοκρατικό Κέντρον

ΠΕΜΠΤΗ
19
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
θα εἰς παρουσίασιν τὸ
ΜΠΑΛΕΤΤΟ ΡΑΪ

Κυλλιτεχνικὸν σιγ ρότημα ἀπὸ 7 ἀγγελούδια εἰς ἐκκεντρικὸν, ἀκροβατικὸν καὶ διεθνῆ χορὸν καὶ ἴην

ΔΙΑΔ ΜΑΓΔΑΛΗ ΜΠΕΡΣ
ἡ διάσημος Βιενέζα χορεύτρια εἰς τοὺς ἡμιγύμνους χορούς της καὶ ἄλλα πολλὰ ἐλεντὰ νούμερα

ΠΙΡΕΟΡΑΜΑ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ
ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ-ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΠΛΗΡΗΣ

τέλος έδινε το μαγαζί.

Έτσι, η Τρούμπα κάθε νύχτα μεταβαλλόταν σε έναν στίβο, όπου ο άνδρας αγωνιζόταν να πάρει εκείνο που ήθελε και η γυναίκα να το δώσει με όσο το δυνατόν περισσότερα ανταλλάγματα!

Συντονιστής του επί σκηνής θεάματος ήταν κάποιος που λεγόταν «Κομπέρ». Ο ρόλος του Κομπέρ ήταν να καλύπτει κυρίως τα μεσοδιαστήματα μεταξύ των νουμένων της παράστασης, είτε λέγοντας τολμηρά αστεία, είτε φέρνοντας επί σκηνή κάποια «καλλιτέχνηδα» συνήθως ελαφρώς ενδεδυμένη προκειμένου να την πειράξει, καθώς εκείνη δεν γνώριζε (ή υποτίθεται δεν γνώριζε) ελληνικά. Εκείνη την στιγμή ήταν που συχνά, πολλοί εκ των περιστασιακών θαμώνων της πρώτης σειράς, έβριζαν τον Κομπέρ, καθώς πίστευαν πως επειδή η συγκεκριμένη Αρτίστα είχε δεχτεί ένα κέρασμα από αυτούς, όφειλαν να προστατεύσουν την τιμή και την υπόληψή της!

Επίσης, σχεδόν μόνιμη ατραξιόν των καταστημάτων αυτών είναι και η δύσμοιρη φτωχή πλην τίμια κοπέλα, που κάνοντας μεγάλη και λαμπρή καριέρα στο εξωτερικό, ουδέποτε λησμόνησε τη χώρα της και επιστρέφοντας μετά από έτη πολλά, έκανε και μια στάση στον Πειραιά προκειμένου να δώσει μια δυο παραστάσεις προς τιμή της εκλεκτής πελατείας του καταστήματος... Συνήθως, ο Κομπέρ παρουσίαζε της δοξαμένη ανά τον κόσμο αρτίστα ως εξής: «Κυρίες και Κύριοι η τραγουδίστρια Βάνα Μαρία δεν την χωρούσαν οι στενοί ορίζοντες της πατρίδας μας. Έτσι, πριν από πολλά χρόνια αναχώρησε με προορισμό την Παλαιστίνη. Μετά βρέθηκε στην Κεϋλάνη και σε άλλα ξωτικά μέρη όπου θριάμβευσε. Οι εφημερίδες των χωρών απ' όπου πέρασε πάντα έγραφαν τα καλύτερα για αυτήν. Για αυτήν έγραψαν ακόμη και τα καλύτερα περιοδικά του Λονδίνου. Αρρώστησε όμως και σκέφτηκε να γυρίσει στην χώρα μας για να ξεκουραστεί. Επωφελήθηκε όμως για να σας παρουσιάσει και εδώ το πρόγραμμά της. Θα μείνει για λίγο καιρό. Μετά θα φύγει για Αυστραλία!» Βεβαίως, η Βάνα Μαρία ήταν μια από τις χορεύτριες που η Τρούμπα γνώριζε κατ' επανάληψη.

Όλα αυτά τα μαγαζιά είχαν στην είσοδο κάποιον κράχτη, που αντίθετα από ό,τι έχει επικρατήσει στην τηλεόραση και στον κινηματογράφο, δεν διαφήμιζαν

τις γυναίκες, αλλά ότι υπήρχε ελεύθερο ένα καλό τραπέζι, μα που αλλού; Μα στην πρώτη σειρά φυσικά! Ο κράχτης παρουσιάζονταν ως συνδιοκτήτης του καταστήματος ο οποίος θα φρόντιζε ο ίδιος προσωπικά τον πελάτη. Προπολεμικά εάν οι θαμώνες δεν ήταν πρωτάρηδες φρόντιζαν να ζητήσουν οίνο εγχώριο που κόστιζε το ένα τρίτο της τιμής του εισαγόμενου. Μεταπολεμικά και κυρίως όταν επικράτησαν τα σκληρά, δηλαδή τα ούισκι, η φιάλη έγινε υποχρεωτική στα τραπέζια, καθώς το κόστος λειτουργίας ενός τέτοιου μαγαζιού ήταν υψηλό, επειδή έπρεπε να καλύψει μουσικούς, χορεύτριες, αρτίστες, κράχτες, γκαρσόνια, μαγείρους και τον ιδιοκτήτη που συνήθως αριθμούσαν πάνω από 20 άτομα!

Φυσικά, τα μαγαζιά από την προπολεμική εποχή μέχρι και τα τέλη της δεκαετίας του '60, άλλαζαν διαρκώς σε αριθμούς, σε ονόματα και σε διευθύνσεις. Προπολεμικά, τα ονόματα που επικρατούσαν συνήθως αναφέρονταν στη Νότια Αμερική, οι γυναίκες της οποίας πάντα γοήτευαν τους Έλληνες και κυρίως τους Ναυτικούς που είχαν ταξιδέψει εκεί. Επίσης, προσέφεραν χορό σε πίστα και γυναίκες για να χορέψουν.

Μεταπολεμικά ο χορός με προπληρωμένες γυναίκες σταμάτησε και επικράτησε η κονσομασιόν. Τη δεκαετία του '60 υπήρχαν καταχωρημένα στα αρχεία της Αστυνομικής Διεύθυνσης Πειραιώς 16 Καμπαρέ με πρώτα ονόματα να φιγουράρουν στη λίστα τα Καμπαρέ «Μπλακ Κατ», «Κιτκατ», «Τόνις Μπαρ», «Τζων Μπουλ», «Καλιφόρνια», «Αρτζεντίνα», «Μαϊάμι», «Μπραζιλ» κ.ο.κ. Ειδικά μεταπολεμικώς τα περισσότερα Καμπαρέ έφερναν ονόματα αμερικάνικα, καθώς η πελατεία τους προερχόταν συνήθως από τον 6ο Αμερικανικό στόλο της Μεσογείου. Στους δύο στενούς δρόμους της Τρούμπας, τη Φίλωνος και τη Νοταρά που διασταυρώνονταν με τρεις κάθετους την Φιλελλήνων, τη Σκουζέ και τη Δευτέρας Μεραρχίας, εκτός των 16 Καμπαρέ, την ίδια δεκαετία, υπήρχαν και 57 «σπίτια» επίσημα δηλωμένα που απασχολούσαν 340 γυναίκες δηλωμένες και περίπου 40 ανεπίσημα με 200 περίπου γυναίκες «αδέσποτες» που προσέφεραν αγοραίο έρωτα. Τρεις κινηματογράφοι αναλόγου περιεχομένου, «Φως», «Ολυμπία» και ο «Ηλύσια», λειτουργούσαν από τις δέκα το πρωί έως τα μεσάνυχτα....